

Bakışın hep aynı yöne odaklandığı yerde aradığımız hiçbir şey yok. Büyük anlatıların gölgesinde kalmış, dipte birikmiş, tozlanmış ama paslanmamış diri zekânın peşindeyiz biz. Zamanın eleğinden kasten düşürülenler, kenara itilenler ve sisteme dahil olmayı bizzat reddedenler burada kendine yer buluyor. Görüş alanı dışında kalan o tehlikeli bölgenin, yani Kör Nokta'nın keşif sahasındasınız artık.

Tersine bir akıntı bu. Müfredata girmeyen, akademide kafa patlatılmayan, başıbozuk veya akli gidik klasiklerin yeri. Edebiyatın bilindik kanonuna karşı açılmış bir gedik, bir Tersine-klasikler girişimi. Herkesin bir kör noktası var ve hepsi de bizim suretimizde.

H O K T A

“Şu üstün zekâlı bilimciler hayatı uzatmak için o kadar kafa patlatmak yerine yaşamı sona erdirmenin daha hoş bir yöntemini bulmaya niye çalışmazlar ki? Dünyada benim gibi, ölmek isteyen ama cesaret edemeyen, sürüsüne bereket insan vardır...” Hayatın ta kendisine dair öfke daha ne kadar iyi ifade edilebilirdi ki?

Atları Da Vururlar, dünyada yanlış giden her şeye dair sıktırılmış bir zaman kapsülü. McCoy'un hayatla alıp veremediği her ne varsa bugün hâlâ evrensel, hâlâ taze. Yayımlandıktan doksan sene sonra bile hem zamanın ruhuna bu kadar yakın durmak hem de Kör Nokta'da kalmak bu kitabın gizemi olsun. Hem, atları da vurmazlar mı zaten?

**HORACE
McCOY**

**ATLARI DA
VURURLAR**

Çeviren: Emirhan Burak Aydın

tersine

SANIK
AYAĞA
KALKSIN.

BİR

Ayağa kalktım. Bir an yine Gloria geldi gözümüñ önüne, iskelede o bankta otururkenki hali. Mermi daha yeni girmişti şakağından; kan henüz akmaya başlamamıştı bile. Nam-lunun ucundaki patlama yüzünü aydınlatıyordu hâlâ. Her şey apaçık ortadaydı. Tamamen gevşemiş, bütünüyle rahat. Merminin darbesi başını benden bir nebze öteye döndürmüştü; profilini tam seçemiyordum ama gülümsediğini anlayabilecek kadar görebiliyordum yüzüyle dudaklarını. Savcı, jüriye onun Pasifik'in kıyısındaki zifiri karanlık o gecede katili hariç yalnız başına, dostsuz ve acı içinde can verdiğini söylediğinde yanılıyordu. Hem de bir insan ne kadar yanılabilirse o kadar yanılıyordu. Gloria acı içinde ölmedi. Rahattı, keyfi yerindeydi ve gülümsüyordu. Onu ilk kez tebessüm ederken görmüştüm. Bu halde nasıl acı çekiyor olabilirdi ki? Üstelik arkadaşsız da değildi.

En iyi arkadaşıydım ben. Tek dostuydum. Nasıl arkadaşsız olabilirdi ki?

KARARIN TEFKİM
EDİLMESİNE ENGEL
TEŞKİL EDECEK
YASAL BİR SEBEP
MEVCUT MUDUR?

İKİ

Ne diyebilirdim ki..? Tüm bu insanlar onu öldürdüğümü düşünüyordu; bana yardım edecek tek kişiye artık hayatta değildi. Ben de orada öylece dikildim, gözlerimi hâkimden ayırmadan başımı salladım. Dizlerim çözülecek gibiydi.

Beni savunması için atadıkları avukat olan Epstein, “Mahkemenin merhametine sığın,” dedi.

“Ne dediniz?” diye sordu hâkim.

“Sayın Hâkim,” dedi Epstein, “kendimizi mahkemenin merhametine bırakıyoruz. Delikanlı, kızı öldürdüğünü itiraf ediyor fakat bunu sadece kişisel bir ricaya...”

Hâkim masasına vurdu tokmağı, gözü üstümdeydi.

KARARIN
İNFAZINA
ENGEL BİR HAL
BULUNMADIĞINDAN...

ÜÇ

Gloria'yla tanışmamız ilginç oldu. O da sinema sektörüne girmeye çalışıyormuş ama bu kadarını çok daha sonra öğrenecektim. Bir gün Paramount Stüdyoları'ndan Melrose'a doğru yürüyordum ve birinin seslendiğini, "Pişşt! Hopp!" diye bağırıldığını duydum, sese döndüğümde bana doğru el sallayarak koşuyordu. Ben de el sallayıp durdum. Yanıma geldiğinde nefes nefeseydi, heyecanlıydı ama ben onu tanımadığımı anlamıştım.

"Kahrolası otobüs," dedi.

Etrafa bakındım, sokakta bir otobüs Western'a doğru bloku yarılammış gidiyordu.

"Heee," dedim. "Bana el sallıyorsunuz sandım."

"Sana ne diye el sallayayım be?" dedi.

Güldüm. "Ne bileyim," dedim. "Bu tarafa doğru mu gidiyorsun?"

"Western'a doğru yürüyeyim bari ben de," dedi ve beraber o tarafa yöneldik.

Her şey böyle başladı, şimdiyse aşırı tuhaf geliyor. Aklim havsalam almıyor hiç. Düşünüyorum, kafa patlatıyorum o kadar ama yok, yine de anlayamıyorum. Cinayet falan değildi bu. Birinin ricasını yerine getiriyordum sadece ama şimdi ben de canımdan olacağım. *Asacaklar beni. Hâkimin ne diyeceğini tam olarak biliyorum. Yüz ifadesinden belli, kararını söylemekten memnun olacak ve hissediyorum ki arkamdaki insanlar da cezayı duymaktan memnun olacak.*

Gloria'yla tanıştığım o sabaha döneyim. İyi değildim pek; hastalığım tam geçmemişti ama Paramount'a yine de gittim çünkü von Sternberg, Rusya soslu bir film çekiyordu ve belki bana bir iş çıkar diye düşünmüştüm. Eskiden von Sternberg ya da Mamoulian veya Boleslawsky için çalışmaktan daha güzel ne olabilir ki diye düşünürdüm, hem adamın yönetmenliğini seyreder, kompozisyon, ritim ve açılar hakkında bir şeyler öğrenirdim hem de üzerine para verirlerdi... o yüzden gittim Paramount'a yani.

İçeri giremeyince öğleden sonraya kadar önünde dolandım, sonunda adamın asistanlarından birisi öğle yemeği için dışarı çıktı. Adama yetiştim, figüranlık işi düşer mi, şansım var mı, diye sordum.

"Yok," dedi adam, von Sternberg figüranları konusunda pek titizmiş, öyle söyledi.

Böyle bir şey demek düpedüz kabalıktı ama asistanın ne düşündüğünü biliyordum, üstümdekileri hiç beğenmemişti. "Kostümlü film değil mi?" diye sordum.

"Tüm figüranlarımız Central'dan geliyor," dedi ve çekip gitti.

Gideceğim belirli yer bir yoktu, hayalimde Rolls-Royce'umu altıma çekip geziniyor, insanlar dünyanın en iyi yönetmeni diye beni işaret ediyordu, derken Gloria'nın bağırsını duydum. Hayat nasıl yolunu buluyor, görüyor musunuz?

Berber Melrose'dan Western'a doğru yürümeye başladık, bir yandan da birbirimizi tanıyorduk; oraya vardığımızda adının Gloria Beatty olduğunu, onun da işlerinin pek iyi gitmediğini öğrendim, oysa hakkımda pek az şey biliyordu. Bayılmışım bu kıza.

Beverly tarafında başkalarıyla beraber küçük bir dairede kalıyordu ve ben de birkaç blok uzakta oturuyordum, haliyle o akşam tekrar buluştuk. Zaten benim için o ilk akşam olan oldu, şimdi bile yanına gittiğim için zerre pişmanlık duyma-

dığımı söyleyebilirim dürüstçe. Bir mekânda (Arkadaşımın yerine çalışmıştım. Gebe bıraktığı bir kızı ameliyat için Santa Barbara'ya götürmesi lazımdı.) gazoz doldurarak kazandığım yedi dolar gibi bir şey vardı üzerimde yalnızca ve ona filme mi gitmeyi yoksa parkta mı oturmayı ister diye sordum.

“Hangi park?” diye sordu.

“Hemen şurada, biraz ileride,” dedim.

“Peki,” dedi. “Filmlerden bıktım zaten. Şu kadınların hepsinden daha iyi aktris değilsem başındaki şapkeyi kıştır kıştır yerim, öyle diyeyim sana. Hadi gidip bir yere oturalım da gelen geçen tiplere gıcık olalım...”

Parka gitmeyi istemesine memnundum. Orası hep hoştu. Oturmak için güzel bir yerdi. Küçük bir parktı, iki sokak arasındaki küçük bir alan ama çok karanlıktı, epey sessizdi ve her yer sık çalılarla kaplıydı. Parkın çevresinde on beş-yirmi metrelik, tepeleri püsküllenmiş palmye ağaçları yükseliyordu. Parka adım attığımız gibi güvende olma yanılsamasına kapılıyordunuz. Bu ağaçları grotesk miğferler takmış askerlere benzetirdim sık sık: Bana ait özel ıssız adamın çevresinde bekçilik yapan, şahsi askerlerim...

Park tam oturulacak yerdi yani. Palmiyelerin arasından bir dolu binayı, apartmanların kalın, keskin hatlı silüetlerini, çatılarındaki hem üzerimizdeki göğü hem de aşağıdaki her şeyi ve herkesi kıvılcı boyayan kırmızı tabelaları görebilirsiniz. Ama bunlardan sıkıldıysanız bile dik dik üzerlerine bakmanız yeterliydi... usul usul geri çekilmeye başlardı. Bu sayede onları istediğiniz kadar uzağa itebilirsiniz...

“Burası daha önce hiç dikkatimi çekmemiş,” dedi Gloria.

... “Benim hoşuma gidiyor,” dedim, oturabilsin diye paltomu çıkarıp çimenin üzerine serdim. “Haftada üç dört kere damlarım buraya.”

“Seviyorsun belli,” dedi otururken.

“Ne kadar zamandır Hollywood'dasın?” diye sordum.